

SCHOOLIRANJE

Uživanje u školi i druženju!

TEMA BROJA

DA,

MOŽEMO!

strana 14

PAŽNJA!

DROGA

SIGURAN PUT U PROPAST

strana 4

MODA

NEKAD I SAD

strana 14

GLAVNI UREDNIK
Elzana Crnovršanin

UREDNICI

Fahira Hasanović, prof.
Vildana Hodžić
Adna Hasanović
Maida Tahirović
Džejlan Bektašević
Edisa Rujević
Amina Metović
Ines Bihorac
Elma Karišik
Ermina Čatović
Sehada Baždarević
Tima Ličina
Armin Glogić
Alen Tahirović

Riječ glavne urednice

Želimo da i dalje časopisom njegujemo slobodu,
da podstičemo ljepotu,
radost stvaranja i traženja smisla.

Dragi naši čitaoci,

Posle dužeg vremena, na obostrano zadovoljstvo, ponovo smo sa vama, u želji da vam predstavimo deveti broj časopisa Schooliranje.

Protekle godine pamtimo kao veliku borbu i napor da istrajemo i postanemo ovo što smo danas: redakcija u kojoj je mnogo inteligentnih, zanimljivih, marljivih, talentovanih i šarmantnih učenika koji u sve ovo uložu mnogo strpljenja, rada i truda, znajući da je to jedini ispravan način da se u životu uvijek ide naprijed.

Koncepcija školskog lista ostala je nepromijenjena, baš kao i obrazovni karakter, koji ćemo njegovati i u budućnosti. Trudimo se da stvorimo što bolje uslove za rad i da omogućimo učenicima da svakodnevno upoznaju svoje mogućnosti i da otkriju nešto što im nije bilo poznato o sebi samima.

Želimo da i dalje časopisom njegujemo slobodu, da podstičemo ljepotu, radost stvaranja i traženja smisla. Želimo da naš časopis nastavi da bude jedan od pokazatelja kreativnosti i entuzijazma učenika naše škole, kao i dokaz i želja za stalnim napretkom i stvaranjem.

Mnogo toga je urađeno u ovoj, ali i u protekloj godini, a sve to je plod pozitivne energije koja vlada našom obrazovno-vaspitnom ustanovom. Naši učenici u ovom broju pišu upravo o takvim temama, temama koje se vezuju za uspehe i aktivnosti naše škole, ali i o događajima koji su aktuelni među mladima i u društvu koje nas okružuje.

Dakle, Schooliranje je opet sa nama, sa istom idejom, ali novim schoolerima i novim sadržajima. Kako će on u budućnosti izgledati zavisi od svih nas. Zato, očekujemo vaše prijedloge, zapažanja i kritike jer želimo da napredujemo, želimo da nastavimo da radimo svi zajedno na nečemu što je već postalo autentično. Želimo da iz ove riznice ljepote, kao i sa naše naslovne strane širimo svjetlost, volju, energiju, ljubav!

Pridružite nam se, pišite i schoolirajte sa nama!

PRATITE NAS NA DRUŠTVENIM MREŽAMA

FACEBOOK.COM/TPSSJENICA

INSTAGRAM.COM/TEHNICKOPOLJOPRIVREDNA

TEHNIČKO-POLJOPRIVREDNA ŠKOLA
SAVE KOVAČEVIĆA 15
36310 SJENICA

direktor.tpss@gmail.com

Sadržaj

Droga - siguran put u propast

Piše: Vildana Hodžić, I1

4

Rome i Julija na savremeni način

Piše: Adna Hasanović, IV1

6

Neću dim! Neću mrak!

Piše: Adna Hasanović, IV1

7

Uspjeh se ne mjeri riječima, već djelima

Piše: Maida Tahirović, IV1

12

Da, možemo!

Piše: Džejlan Bektašević, I2

14

Kakvo je ovo vreme?

Piše: Edisa Rujević, IV1(2017.)

16

Mudre misli

Priredila: Amina Metović, III1

17

Da li ste znali?

Priredila: Ines Bihorac, I2

17

Suza na nasmejanom licu

Piše: Elma Karišik, III1

18

Crveni karton i šah-mat nasilju

Piše: Ermina Čatović, IV1

20

Etički minusi vremena u kojem živimo

Piše: Sehada Baždarević, IV1

22

Prihvatimo razlike i poštuemo različito

Piše: Tima Ličina, II3

23

Jedan neobičan čas u našoj školi

24

Piše: Belma Talović, III1

Moda, nekad i sad

Piše: Ermina Čatović, IV1

Crveni karton i šah-mat nasilju

Piše: Amina Camović, III1

Reč, dve o vršnjačkom nasilju

DROGA - SIGURAN PUT U PROPAST

PIŠE: VILDANA HODŽIĆ, 11

Sa učenicima naše škole odradili smo anketu, kroz koju su učenici mogli da kažu svoje mišljenje o upotrebi ili potrebi svojih vršnjaka za korišćenjem narkotika...

U poslednje vreme u mojoj okolini kruže priče o upotrebi narkotika.

Da li znamo šta su narkotici? Da li znamo koje su posledice korišćenja narkotika? Kako da se suočimo sa dešavanjima oko nas? Kako da ne dopustimo da i nas savlada ona, ta droga. Znači, mi deca, mladi ljudi, moramo govoriti naglas o tome, moramo reći, vikati, tražiti pomoć. Čuće nas. Neko će nas čuti. Zato sam ja odlučila da nešto glasno kažem. Možda nekome i pomognem, možda neko, nekada, razmisli o ovim mojim rečima, možda na nekog budem uticala. Ko zna?

Mladi su danas iz znatizelje sve više i više skloni konzumiranju narkotika. U drevnim civilizacijama ljudi su koristili droge iz svoje okoline. U drugoj polovini XX veka došlo je do zloupotrebe droga, kao i do dramatičnog porasta broja osoba koje su zavisnici od različitih vrsta droga. U nauči se izraz droga koristi za produkte biljaka i minerala koji imaju lekovita svojstva. U običnom životu ovaj izraz se koristi za opojne droge koje su psihoaktivne supstance, koje menjaju stanje svesti, raspoloženje i ponašanje.

Najčešće korišćena, takoreći popularna droga, jeste marihuana, koju mnogi nazivaju „trava“. Znam da na sve strane pljušte priče kako je marihuana u mnogim zemljama legalizovana. Kako je to nešto što ne može mnogo da škodi, jer je to „laka droga“ koja ne izaziva zavisnost. Da li smo svesni ispraznosti svog razmišljanja? Da li smo svesni da sve što je bilo gde u svetu zabranjeno ima razlog zbog čega je zabranjeno? Verovatno mnogi od nas nisu, jer nisu upoznati sa činjenicom da pri konzumiranju marihuane najčešći problem koji se javlja je taj što pojedinac brzo postaje

je zasićen marihuanom i želi da proba nešto jače, nešto što sa sobom donosi pravu opijenost, a potom i pravu zavisnost, ali i gomilu drugih problema kao što su slabiji uspeh, devijantno ponašanje, delikvencija i agresivnost, suprotstavljanje i loši odnosi sa roditeljima, druženje sa delikventima i uživaocima droga...

Sa učenicima naše škole odradili smo anketu, kroz koju su učenici mogli da kažu svoje mišljenje o upotrebi ili potrebi svojih vršnjaka za korišćenjem narkotika.

1. Kada biste znali da vaš drug koristi narkotike vi biste:

- prestali da se držite sa njim;
- pomogli mu da prestane da ih koristi;
- pridružili biste mu se?

Veliki broj učenika tvrdi da ne bi želeli da saznaju da neko iz njihovog društva koristi narkotike. Ipak, kada bi se srela sa takvom situacijom, odlučili bi da pomognu toj osobi da prestanu sa korišćenjem istog.

2. Da li postoje neke osobe iz vašeg okruženja koje koriste narkotike? Objasnite njihovo ponašanje?

Par učenika je odgovorilo da je čulo ili videlo da osobe koje koriste drogu često menjaju svoje raspoloženje. Ponašaju se srećno, razdragano. Uglavnom se izdvajaju od drugih po tome što u pojedinim situacijama ne znaju i ne mogu da se kontrolišu.

U drevnim civilizacijama ljudi su koristili droge iz svoje okoline. U drugoj polovini XX veka došlo je do zloupotrebe droga, kao i do dramatičnog porasta broja osoba koje su zavisnici od različitih vrsta droga.

3. Po vašem mišljenju korišćenje narkotika:

- pomaže da se zaborave neki problemi;
- dovode do većih problema?

Svi su odgovorili da upotreba narkotika dovodi samo do još većih problema. Par minuta sreće, ostave celog života posledice na vas. Mladi ljudi danas, ne razmišljaju o posledicama koje im mogu doneti poroci, u celu ovu priču se upuštaju najčešće zbog društva, ali i zbog toga što žele da budu „face“.

4. Koji su najčešći razlozi upotrebe narkotika?

Većina učenika je odgovorila da su to problemi u porodici, ljubavi, školi. Veliki broj mladih upravo iz ovih razloga odluči da nađe utehu u nečemu što će im zauvek upropastiti živote. Najlogičnije pitanje je kako uopšte mogu i pomisliti, da nešto što muti razum, može promeniti život na bolje?

5. Da li mislite da postoji način na koji bi se mogao smanjiti broj osoba koji koriste narkotike u našem gradu?

Mnogi smatraju da je jedini način da se pooštri kontrola, kao i da ljudi koji prodaju drogu budu strogo kažnjeni. Samo volja i trud naših ljudi mogu promeniti situaciju.

Iz svega ovoga možemo zaključiti da je ovo problem kojim se moramo svi baviti. Da, svi, svi ali baš svi! Droga se više ne događa negde drugde i nekima drugima, ona je ovde među nama, među našim sugrađanima, drugarima, rođacima i prijateljima. Moramo širiti priču da upotreba narkotika nije bezopasna, već naprotiv, ona je nešto što uništava ne samo nas, nego i sve u nama i oko nas...

ROMEO I JULIJA NA SAVREMENI NAČIN

PIŠE: ADNA HASANOVIĆ, IV1

O likovima:

Romeo - veliki zavisnik od društvenih mreža. Svoj Iphone 6 ne odvaja od sebe. Svakoj devojci lajkuje i komentariše slike, što u njegovoj devojci Juliji izaziva nepoverenje i ogroman bes.

Julija – veoma je ljubomorna i nepoverljiva. Opterećena je time da svom dragom Romeu hakuje facebook profil i briše devojke iz njegovih prijatelja.

Prvi čin

Julija: Romeo, o Romeo! Zašto si drugu na fejs dodao? O, odbaci iPhone svoj ili hakujem fejs tvoj, ili ako nećeš na blok listu ideš ti i nikada te sa nje neću skinuti!

Romeo: Da čitam još ili da odgovorim?

Julija: Tek tvoj fb profil moj je dušmanin, jer ti si ti i bez tog profila.

„Plavooki lepotan“, to nije obično ime. To što ti radiš, to se inat zove.

I sada ti kažem, ako hoćeš ovaj profil odbaci ti, inače mi možemo lako raskinuti.

Romeo: Šifru mi svoju daj, pa moj profil brišem ja.

I više nikad neću biti „Plavooki lepotan“.

Julija: Pa da si jedini na svetu ti šifru od mog fejsa nećeš imati.

Romeo: Onda Julijo draga ovaj vezi došao je kraj, izabrala

si pakao, a ja sam hteo da ti pokažem raj.

Julija: Zar tek tako raskidaš ti, a tek smo nedelju dana u vezi bili mi?

Romeo: Sama si kriva za ovo ti, zato te sada iz prijatelja moram ukloniti.

Julija: Čekaj bar da ti dislajkujem sve, trošila sam lajkove na nebitne likove....

(Nastaviće se...)

Ovim putem, kroz parodiju jednog od najznačajnijih dela Viljema Šekspira, hteli smo da vas nasmejemo, ali ujedno i da vam pokažemo koliko su naši životi postali prazni i bezvredni. Da vam ukažemo na razlike između dva perioda. Na to kako se ljubav nekad iskazivala i kako se danas to radi. Ljubav nam postaje elektronska. Šaljemo poruke za laku noć, grlimo se i ljubimo na četvu, a svađe rešavamo čekanjem da se osoba sa druge strane javi prva.

A hteli bismo da se vrati ono vreme, ili bar delić onog vremena kada su se pisala i slala pisma, kada su se pevale serenade ispod prozora, kada je samo zagrljaj i poneka lepa i topla reč bila dovoljna.

Nažalost, emocije se danas tipkaju.. „Digitalna revolucija dovela je do toga da velike ljubavi u 21.veku počinju i završavaju se na društvenim mrežama.“

Očekujte nastavak, očekujte „sledeći čin“, u nekim od narednih brojeva.

NEĆU DIM! NEĆU MRAK! HOĆU SVJETLOST! HOĆU ZRAK!

Sjenica...

Nekada je spominjanje tog imena odisalo na smiraj, spokoj i ljupkost.

Nekada je to bio gradić pun ljubaznih i finih ljudi. Vrijednih i uglednih domaćina.

Djeca su nam bila uzorna, primjerna, zdrava. Bavila su se raznim sportovima. Njegovala se tradicija, pa se dosta njih i folklorom bavilo. Od 7 ujutru do 7 uveče igrao se fudbal, odbojka, „između dvije vatre“. Svaka ulica je bila puna života, radosti, mladosti i smijeha. Na grad i izlaske se nije ni pomišljalo. A, i ako pomislimo, važno je ono čuveno pravilo: „Da si kući do 10!“.

Za uživanje i sreću bilo je dovoljno 100 dinara. A ako kojim slučajem dobijemo 200, kakva je to samo radost i zahvalnost bila. Tada se znalo: kupiš čips, dvojni-ce i žvake. I svi srećni i zadovoljni, pa još i kusura ostane.

A sada, sada kada pomislim na ta spokojna vremena, kada pomislim šta je taj grad tada bio i kada se sjetim šta je danas, u grlu osjetim gorki pelin koji na kraju isperu suze.

Naša malena Sjenica, postala je leglo poroka.

Mjesto i vrijeme je nebitno, konzumiraju se svuda i u svako doba. Uzrast, ni on nije bitan. Sve je dostupno svima.

Kuda to ide ovaj svijet? Čemu sve ovo vodi? Ko su nam sada uzori? Kada bi neko pokušao da pronađe krivca, ko bi taj krivac bio? Ko je krivac za ovo što nam se dešava? Ko je krivac za to što nam se vremena mijenjaju i što je sistem vrijednosti u potpunosti poremećen? Ko je krivac što mladi ne poštuju stare, ne priznaju autoritete, već u svemu žele da su oni prvi i glavni, najglasniji i najbitniji? Ko je krivac za to što se djeca više ne igraju, razgovori mladih na sokacima više ne čuju?

Kada izračunamo u proseku, ako se nekad cijeli dan igrao fudbal, sada se toliko vremena provodi u kaficima, među porocima, ili u gledanju u najnoviji smart telefon i boravku u virtualnom svijetu. Ako je nekad bilo dovoljno 100 dinara da bi bili srećni, šta je danas dovoljno? Da li mladi zaista znaju šta je sreća ili uvijek hoće bolje, više, novije, skuplje, modernije?

Sve se promijenilo...

A znate šta me najviše boli? Boli me što su ti ljudi koji su se promijenili i postali karikatura onoga što su njihovi roditelji i svi mi od njih očekivali, djeca sa kojom sam se ja igrala kao mala.

Djeca sa kojom sam provodila većinu svog slobodnog vremena.

Djeca sa kojom sam se do juče svađala kod učiteljice oko nekih gluposti i sitnica.

Djeca sa kojom sam dijelila užinu, smijala se do suza i bila potajno zaljubljena u nekog od njih, pa ga na odmoru krišom gledala.

To su moji najbliži prijatelji, poznanici, sugrađani.

Eto, to boli. Što je neko moj, ko je bio uzoran učenik, veliki sportista, dobar sin ili ćerka, ali je eto, podlegao lošem uticaju. Nije umeo da se otrgne na vrijeme. Nije umeo da lošim stvarima kaže ne.

Osvijestimo se! Mi nismo takvi! Omladina u Sjenici nije takva!

Podlegla je lošem uticaju i to je sve! Ali to nije nešto što ne može da se promijeni. Iskorijeni.

Sjenica koju ja znam je najbolji i najmirniji grad na svijetu.

Vi, drugari moji, je li znate da ubijate svoje najmilije?! Pre nego uzmete drogu ili alkohol, pomislite na njih. Prije svega na roditelje i na to koliko su oni samo truda uložili i znoj prolili kada su zarađivali novac, koji vi sada besramno trošite.

Osvestimo se, dok još nije kasno. Jer kada dođete do one crne tačke, nema povratka.

Budimo mi promjena koju želimo vidjeti u svojoj zemlji, svom gradu, svojoj ulici svojoj školi.

Ustanima, trgnimo se i budimo izričiti u tome da:

NE ŽELIMO DIM! NE ŽELIMO MRAK! HOĆEMO SVJETLOST!
HOĆEMO ZRAK!

*Naša malena Sjenica,
postala je leglo poroka.
Mjesto i vrijeme je nebitno,
konzumiraju se svuda i u svako
doba. Uzrast, ni on nije bitan.
Sve je dostupno svima.
Kuda to ide ovaj svijet?
Čemu sve ovo vodi?
Ko su nam sada uzori?*

Ako si svedok ili žrtva nasilja u našoj školi, moraš odmah reagovati i što pre obavestiti upravu škole, kako bi se blagovremeno reagovalo!

Ukucaj u veb brauzeru www.bit.ly/skolabeznasilja prijavi anonimno ili odmah dođi u pedagošku službu naše škole!

PIŠE: AMINA CAMOVIĆ, III1

REČ, DVE O VRŠNJAČKOM NASILJU

Nasilje, nasilje, nasilje... Svuda oko nas. Uvuklo se u vazduh koji dišemo. Gde god da odemo, gde god da se okrenemo, svakodnevno smo okruženi nasiljem. Život je takav, ljudi su iz nekog razloga postali zli, sujetni, sebični. Jednostavno im smeta neko ili nešto, nečija sreća i uspeh, nečiji način na koji hoda ili razmišlja, smeje se ili govori, i onda se javi ljubomora ili ko zna već šta, koja dovodi do nasilja.

Nasilje je postalo kao neka vrsta bolesti a „bolesnici“ koji su „oboleli“ ne mogu se izlečiti.

Postoji mnogo vrsta nasilja: nasilje jednih naroda nad drugim, jedne vere nad drugom, snažnijih nad onim nežnijim, pa čak i nasilje većih nad manjim. U današnje vreme, sve više se spominje i tzv. vršnjačko nasilje.

Šta je vršnjačko nasilje?

Vršnjačko nasilje je neželjeno, agresivno ponašanje među decom školskog uzrasta koje se vremenom ponavlja ili ima potencijal da se ponavlja. Ono uključuje postupke poput pretnji, ogovaranja, fizičkih ili verbalnih napada i namernog isključivanja nekoga iz grupe.

Postoji četiri tipa vršnjačkog nasilja:

- Verbalno nasilje – izgovaranje ili pisanje okrutnih izjava.
- Socijalno nasilje – činjenje štete nečijoj reputaciji ili odnosima.
- Fizičko nasilje – povređivanje tela ili stvari osobe.
- “Cyber” nasilje – nasilje koje se odvija uz korišćenje elektronske tehnologije putem društvenih mreža, SMS poruka, četa i internet sajtova.

Fizičko nasilje zna da bude jako neprijatno i bolno, ali po mom mišljenju, psihičko nasilje je znatno teže i bolnije od fizičkog. Pretnje, ogovaranje, laži, glasine, zadirivanje...

Zbog čega se zezati i ismejati vršnjake? Zbog čega ih rečima ubijati? Reč može da boli više nego oštrica mača u grudima. Nje se moramo čuvati. Moramo se osvestiti i početi razmišljati drugačije. Moramo konačno naučiti da nije bitna ni vera, ni boja kože, ni imovinsko stanje, ni način na koji se neko oblači. Bitno je ono što svako od nas u srcu svom nosi.

Biti čovek na svakom mestu i u svakom trenu - e to je bitno!

Zašto praviti razlike i podele? Zar nije lepše umesto okrutne reči ili šamara pružiti osmeh ili ruku pomirenja. U svetu i vremenu koje nas dovoljno sa svih strana šutira i šamara, mnogo je lepše pesnicu zameniti poljubcem ili snažnim zagrljajem, verujte mi.

Kako bi samo svet bio lepši da je više slobode, a manje straha, više razumevanja, a manje srdžbe i besa. Kako bi bio lepši kada bismo ljude prihvatili onakve kakve jesu, kada bi im pružili ruku i otvorili srce. Kada bismo konačno mogli da izađemo na ulicu, a da budemo bezbedni i da ne razmišljamo o tome da li će nam neko nešto reći ili nas uvrediti, da li će nas odgurnuti, ili u najgorwm slučaju udariti.

Drugari, vršnjaci moji, manite se vršnjačkog nasilja. Mnogo je lepše da nas u životu ljubav a ne srdžba vodi, da zatvara vrata tim odvratnim stvarima, a otvara vrata slobode i pravo glasa. Na kraju krajeva, sve prođe, sve se izgustira, ali čist obraz, mirna savest, neuprljane ruke i iskren osmeh nikada ne izlaze iz mode i uvek su aktuelni.

MODA NEKAD I SAD

PIŠE: BELMA TALOVIĆ, IIII

Voditeljka programa Belma Talović, odradila je kratak intervju sa Elmom, u kojem otkriva kako je protekla predstava, ko je učesnicima davao najveću podršku i šta je za učenike naše škole, pre svega za nju, jedna takva revija značila.

Savremeno društvo modu shvata kao (najnoviji) pravac kretanja svega što nas okružuje. Moda je u stvari ono što se nudi četiri puta godišnje od strane dizajnera, a stil je ono što mi biramo svaki dan. Do nas je kako ćemo tu kreaciju izneti u svim uslovima i prilikama. Bitno je da ona bude jedinstvena, a ne onakva kakvu uglavnom nose svi drugi.

Tehničko-poljoprivreda škola oduvek je odgovarala na sve zahteve i prohteve svojih učenika, bilo da su u pitanju nastavne ili nenastavne aktivnosti. Nadaleko je poznato da je to škola koja je otvorena za sve ideje svih svojih učenika, naročito za njihov kreativni rad. Svojom manifestacijom, revijom „Moda nekad i sad“ svojim učenicima pružila je priliku da zablistaju i pojave se na crvenom tepihu po prvi put u životu. Veoma smo zahvalni svima koji su sa nama radili na trudu i požrtvovanosti, jer je ta manifestacija nešto za šta nas veže mnogo dragih uspomena i jedan do skoro neostvaren san, a to je „stati na crveni tepih i zablistati u svom najboljem svetlu“.

Organizatori revije bili su: Alena Metović, Amer Ciljević, Esmina Hasanović i Nataša Sojčić, dok su učesnici programa bili učenici prvog i drugog razreda

naše škole.

Njihov zadatak bio je da predstave modu kroz vekove.

Na crvenom tepihu najpre su zablistali manekeni koji su na sebi imali narodnu nošnju. Zatim su usledili oni koji su nas podsetili kako je sve to izgledalo devedesetih godina. Posle devedesetih, predstavili smo današnji trend i stil. Reviju su zatvorili mladenci, koji su prošetali crvenim tepihom na sebi noseći najlepše venčаницe i elegantna odijela, prikazujući gledaocima kako je to izgledalo nekada i koliko se danas sve promenilo.

Jedna od učesnica revije, bila je učenica, tada drugog sada trećeg razreda, Elma Karišik, kojoj je ova revija pomogla da odabere svoje životno zanimanje i pronade se u nečemu o čemu je do revije samo potajno razmišljala, a za šta danas misli da je rođena. Od trenutka kada je stala na taj čuveni crveni tepih, to je učenica koja mašta i sanja o tome da se u životu bavi modom i kreiranjem.

Voditeljka programa Belma Talović, odradila je kratak intervju sa Elmom, u kojem otkriva kako je protekla predstava, ko je učesnicima davao najveću podršku i šta je za učenike naše škole, pre svega za nju, jedna takva revija značila.

U kom periodu si počela da se interesuješ za modu i šta te je najviše privuklo manekenstvu? Da li je to oduvek bio tvoj san?

U mojim snovima ne postoje granice i loše sudbine. Još kao mala želela sam da budem jedan od predstavnika mode. Kako odrastam sve više i više počinjem da verujem u svoje snove. Modi i manekenstvu oduvek sam bila privržena, ali sam se za celu tu priču mnogo više zainteresovala u trenutku kada sam čula ideju nase koordinatorke Alene Metović. Ona je želela da organizuje reviju u školi, gde smo prezentovali modu nekad i sad.

Kako je to uticalo na tebe?

Dok sam koračala crvenim tepihom, svaki taj korak je budio u meni nadu za uspehom. Iako je trema bila deo mene, ja sam je potiskivala u sebi, jer kako je to profesorka govorila „Dok koracamo ne treba da se obaziremo na ljude oko sebe, ne treba da gledamo ni levo ni desno, već samo pravo u zamišljeni cilj do kojeg moramo stići“. Taj cilj je za mene bio uspeh i nikakva trema, ni bilo koji drugi spoljašnji faktor nije mogao da me sputa da stignem do njega.

Ko ti je bio najveća podrška?

Najveća podrška svakako mi je bila profesorka Alena Metović. Ovom prilikom želim da joj zahvalim na svemu, zato što je ona meni bila taj čuveni „vetar u leđa“.

Od trenutka kada sam čula za ideju o modi želim da se bavim tim poslom, i vidim sebe u budućnosti kao uspešnu manekenku. Zahvaljujući savetima i podršci koju mi je pružila profesorka počela sam da verujem u sebe.

Koja je tvoja poruka čitaocima školskog časopisa, Schooliranje?

Mene inspiriše samo stvaranje. Ljudsko telo, tradicija, ljudi, osećanja, umetnost u svakom obliku i ta želja da ostavimo neki trag za sobom. Gajite snove i sanjarite. Nema veće sreće nego kada jedan od njih postane java.

USPJEH SE NE MJERI RIJEČIMA, VEĆ DJELIMA

PIŠE: MAIDA TAHIROVIĆ, IIII

Nova školska godina u Tehničko-poljoprivrednoj školi počela je sa mnogo promjena. Međutim, jedno je ostalo nepromijenjeno-kakva god situacija bila, u kakvom god se položaju našla, naša škola je je ustanova u kojoj caruje druželjubivost, plemenitost i prije svega humanost.

Ponosimo se činjenicom da je naša škola prva i jedina škola u državi koja je prihvatila tražioce azila i integrisala ih u obrazovni proces. Zadovoljni smo što su im naši profesori, a prvenstveno naš direktor, omogućili da nastave sa obrazovanjem i u novoj zemlji, kao i sa odraštanjem i sazrijevanjem među svojim vršnjacima. Pored direktora i profesora, ostatak radnog osoblja, kao i svi učenici u školi, maksimalno se trude da im pomognu pri navikavanju na novu životnu sredinu i način na koji mi živimo. Ako ništa drugo, svako od nas je uvijek tu da im uputi pogled pun podrške i razumijevanja, kao i topao, isken osmijeh, jer je to nešto što svi razumijemo, ma koji jezik govorili, i na ma kojem kraju svijeta živjeli.

Trenutno u našoj školi nastavu pohađa 11 učenika tražilaca azila, od kojih je 6 djevojaka i 5 momaka. Većina njih dolazi iz Avganistana. Pohađaju časove matematike, engleskog jezika, tjelesnog odgoja kao i praktičnu nastavu za njihov, pekarski smjer.

Na jednom od časova praktične nastave porazgovarali smo sa nekima od njih, a evo šta oni kažu o novoj sredini, navikavanju na nju, kao i o ljudima koji ih uče, sa kojima uče i svakodnevno se susreću.

Kako ste se uklopili u novu sredinu i šta vam je u njoj najspecifičnije?
-Brzo smo se uklopili i navikli na vašu sredinu. Najzanimljivija stvar trenutno nam je isključivo škola.

Kako ste se uklopili u režim rada Tehničko-poljoprivredne škole i naših profesora?

- Bilo je lako uklopiti se u režim rada ove škole, zato što se svi maksimalno trude da nam svaku poteškoću olakšaju. Što se tiče rada profesora i sistema sve je super, prezadovoljni smo.

Kako su vas prihvatili ostali učenici i da li ste ostvarili lijep kontakt sa njima?

- Vrlo brzo i lako smo prihvaćeni od svih ljudi koji ovdje žive, pa i od učenika ove škole. Jedini problem nam je to što ne govorimo istim jezikom i za sporazumevanje sa ljudima odavde koristimo google prevodilac.

Jeste li srećni što ste naišli na razumijevanje i uspjeli da nastavite školovanje?

- Veoma smo srećni što su nas ljudi iz ovog kraja ovako prihvatili i omogućili nam da nastavimo sa svojim obrazovanjem.

Koliko vam ljudi iz naše okoline, posebno učenici ove škole, pomažu da se uklopite u novu sredinu?

- lako znamo da to žele i veoma se trude, ne mogu da nam pomognu baš puno, jer ne govorimo istim jezikom i teško se sporazumijevamo. Da li postoji nešto što biste promijenili u načinu vašeg trenutnog obrazovanja?

- Sistem ove škole je veoma dobar i zadovoljni smo. Ne postoji ništa što bismo promijenili.

Iako su njihovi odgovori bili kratki, zbog slabog poznavanja našeg jezika koji tek polako uče, između redova njihovih odgovora svašta se još moglo vidjeti i pročitati. To je prije svega zadovoljstvo, radost i ogromna zahvalnost. Zahvalnost za šansu koja im je data. Umjesto tačke, na kraju svakog odgovora našao se osmijeh. Iskren osmijeh koji ne bismo željeli da im se ikada skine sa lica.

Na jednom od časova praktične nastave porazgovarali smo sa nekima od njih, a evo šta oni kažu o novoj sredini, navikavanju na nju, kao i o ljudima koji ih uče, sa kojima uče i svakodnevno se susreću.

TEMA BROJA

DA, MOŽEMO!

PIŠE: DŽEJLAN BEKTAŠEVIĆ, 11

Kostimi, scenografija, rekviziti, gluma, brojne probe... Druženje, smeh, premijere, šminka, trema, publika, aplauz...

Nešto o čemu su učenici naše škole oduvek sanjali... Nešto o čemu smo svi sa prigušenim uzdahom maštali... Nešto u šta mnogi nikada nisu verovali... Sve dok se konačno nije pojavio neko ko je rekao „DA, MOŽEMO“! Sve dok konačno čista srca nisu počela da veruju u nas, da nas bodre, da sa nama vežbaju, usmeravaju nas i pomognu nam da u prepunoj bioskopskoj sali konačno dotaknemo zvezde, ostvarimo svoje snove, ali i snove svih onih koji su nas sa suzama u očima i ponosom u srcu gledali. Predstava „Krofne, ljubav i još ponešto“ koju smo pripremili i uz veliki uspeh izveli baš onako kako smo želeli, a možda i bolje, doživela je ogroman uspeh, pa se za nju pročulo po celom regionu. Mnogi misle da je za takav uspeh bilo dovoljno samo izaći na scenu, pričati i truditi se da ne zaboraviš tekst. Međutim, to je nešto mnogo, mnogo složenije. To je nešto što zahteva mnogo vrednog rada, odgovornosti, odricanja. To je nešto što zahteva ogroman trud, mnogo vremena, mnogo proba, uspešnih i neuspešnih, mnogo sati

provedenih vežbajući tekst, razmišljajući o scenografiji, kao i o još mnogo stvari koje sama predstava vuče sa sobom. Da bi se sve to odradilo i da bi predstava uopšte bila predstava, za nju su potrebni pre svega odgovorni i talentovani glumci. U ovom slučaju to su bili: Ermina Čatović, Kadira Kolašinac, Emin Pećanin, Vahid Rahić, Džejlan Bektašević, Adna Hasanović, De-

mir Duran, Ines Bihorac i Ilhan Musić. Oni su zaslužni za predvnu predstavu i gromoglasne aplauze na njenom kraju. Ali postoji još neko čije su zasluge podjednako velike. Postoji još neko ko je izdvojio mnogo vremena i uložio previše truda da sve prođe onako kako treba. Najodgovorniji za celu predstavu je čovek bez koga sve ovo možda i ne bi uspeo, čovek kome su svi navedeni

glumci i više nego zahvalni- Sedat Vrcić, režiser predstave. Pored nje, tu je i osoba koja je sve vreme bila uz nas, bodrila nas, motivisala, sa nama vežbala, režirala i davala nam volju da istrajemo-profesor-ka Alena Metović.

Tematika predstave vezana je za život tinejdžera, njihove probleme, razloge za sreću i tugu, kao i prepreke sa kojima se svakodnevno suočavaju. Pored toga u ovoj predstavi prikazana je borba sa opakom bolešću koja im je dodatni problem u već burnom tinejdžerskom životu. Glavnu ulogu je igrala Kadira Kolašinac. Njen zadatak bio je da odglumi i da se poistoveti sa devojkom bolesnom od raka, Asjom. Pored toga, zaljubljuje se i prolazi kroz težak ljubavni život. Upoznaje Bogdana i Ivana koje igraju Emin Pećanin i Džejlan Bektašević. Bogdan također prolazi kroz težak ljubavni život i kroz tešku bolest, a Ivan se zaljubljuje u Asju. Mama Marina i otac Stojan, koje igraju Ermina Čatović i Vahid Rahić, pokušavaju da svoju ćerku izleče od raka, ali i da joj pomognu u ljubavnom životu koji znatno utiče na njeno zdravlje. Adna Hasanović, u predstavi komšinica Zaklina, glumi dosadnu, radoznavu komšinicu, koja se meša u sve, iako je svi sklanjaju od sebe. Svi su u potpunosti uspjeli da na pravi način publici donesu svoju ulogu, i svi su bili na visini zadatka, o čemu najbolje svedoči izuzetan uspeh predstave.

Premijera je prikazana 18.05.2017. godine, i uz veliki trud naših učenika i profesora odigrana je maestralno i okupila je veliki broj đaka svih škola u gradu.

Doživjevi takav uspeh, učenici su odlučili da izvedu reprizu koja je odigrana ove školske godine, pa je ponovo doživela uspeh o kojem će se pričati dugo vremena.

Ponosni smo na sve naše učenike i profesore koji su vrijedno radili, priredili ovu sjajnu stvar i naša srca ispunili najdivnijim osećajima, a naše oči suzama radosnicama. Zahvaljujući celom ovom projektu podigli smo samopouzdanje svih naših učenika, a sebi podarili nezizmernu radost, iskustvo i prelepe uspomene koje nikada nećemo zaboraviti, a koje dugujemo našoj divnoj školi i svim ljudima koji su sa nama radili. Time smo i samu školu podigli na još veći nivo i nadamo se da ćemo u narednom periodu, uz ovakvu podršku, još mnogo sličnih predstava odraditi... Očekujte nas....

Premijera je prikazana 18.05. prošle školske godine, i uz veliki trud naših učenika i profesora odigrana je maestralno i okupila je veliki broj đaka svih škola u gradu.

KAKVO JE OVO VREME?

PIŠE: EDISA RUJEVIĆ, IV1 (2017.)

Najlepše ljubavi su bile one kada napišeš pismo, pa ono putuje sedam dana do nje, a onda ona tebi odgovori i pismo tebi dođe opet za sedam dana. Za sve to vreme ti nestrpljivo odbrojavaš sate i minute, nezvereno viriš u sanduče i čekaš, čekaš, čekaš...

Razmišljam... Okrenem glavu ka prošlosti, a onda ka budućnosti. Znam da ono što je bilo ne može se ispraviti, ali budućnost nam ipak donosi nove šanse. Čovek nije savršen, pa tako ni njegov život to ne može biti. Trudimo se, radimo, težimo nečemu boljem, želimo nešto više, a zapravo srljamo u propast. Kuda ide ovaj svet? To je pitanje koje sve češće postavlja svako od nas. Svi govorimo o idealnom životu, o savršenom svetu u kojem ćemo se voleti, radovati se tuđoj sreći, širiti mir, a zapravo, kao da svi mi mislimo samo na sebe. Većina ljudi je zaboravila na čarobne reči poput „hvala“ i „izvini“. U današnjem vremenu ako pokušaš da budeš ljubazan prema nekome, on to odmah doživljava na neki sasvim pogrešan način. Konkretno u našoj generaciji, dobri su samo oni koji pobegnu sa časa, oni koji imaju najviše ukora i kazni u dnevniku, oni koji imaju smart telefone i oni koji nose markiranu odeću, dok sa druge strane oni kojima roditelji ne mogu da priušte takva zadovoljstva, za njih će većina reći da su otpadnici, da su „neandertalci“, da su nepristupačni i nezanimljivi. Kao da odjednom za ljudskost, solidarnost, ljubav i plemenitost više u srcima mladih nema mesta. Zato mi često na pamet padne jedna

izreka: „Nekada je ljudima odeća bila gruba, a srca meka, danas je obrnuto, danas nam je odeća meka, a srca su nam gruba.“

Čak ni ljubav, to najplemenitije osećanje koje nas spaja i oplemenjuje našu dušu, nije više ono što je bila. Ne kažem ja da ne postoje prave ljubavi, ali i ako postoje, jako su retke. Dobro se sećam kada nam je jedan naš profesor rekao: „Najlepše ljubavi su bile one kada napišeš pismo, pa ono putuje sedam dana do nje, a onda ona tebi odgovori i pismo tebi dođe opet za sedam dana. Za sve to vreme ti nestrpljivo odbrojavaš sate i minute, nezvereno viriš u sanduče i čekaš, čekaš, čekaš...“. Lepota je valjda bila upravo u tom iščekivanju sreće...

Danas da kažeš nekom takvo nešto svi bi te ismijavali, jer za tih 14 dana koliko je potrebno da se razmene ta dva pisma, u današnjem vremenu već bi se jedna takva veza završila i otpočela nova.

Za sve to mnogi krive samo brz razvoj tehnologije. Ali krivi su i ljudi i ta njihova većita želja da uvek imaju bolje, da uvek dobiju više, a zauzvrat dobiju i gore i manje. Dobiju bolest zvanu „otuđenost“ i većitu zapitanost. Kakvo je ovo vreme? Kuda to ide ovaj svet?

MUDRE MISLI

Razgovor o nekoj temi pospešuje razumevanje, ali samoća i razmišljanje osnovni su sastojci genijalnosti.

Edward Gibbon

Ono što učenika čini talentovanim i pametnim nisu uvek dobre ocene u školi, već sposobnost da na stvari gleda na drukčiji način i nešto iz toga nauči.

Chuck Grassley

Sasvim je pogrešno misliti da nakon završenog školovanja više ništa ne treba učiti. Zapravo tek tada počinje škola zvana život.

Sophia Loren

Znanje je tek onda znanje kad je stečeno naporom vlastite misli, a ne pamćenjem.

L.N. Tolstoj

Ko zna da ništa ne zna, mudar je. Ko zna što ne zna, može pitati. A ko zna gde će dobiti odgovor, može ga naći.

Albert Einstein

Naučite slušati pa ćete onda nešto naučiti i od onoga koji govori gluposti.

Platon

Nije dovoljno samo znati; znanje treba i primeniti. Nije dovoljno hteti, treba i naučiti.

Johann Wolfgang Goethe

PRIPREMILA: AMINA METOVIĆ, IIII

PRIPREMILA: INES BIHORAC, I2

DA LI STE ZNALI?

Da je naučno dokazano da ljubav čoveka čini lenjim?

Da oko 2 % ljudske populacije ima prirodno crvenu kosu?

Da prosečan srednjoškolac ima isti nivo stresa kao pacijent na psihijatriji tokom 1950. godine?

Da je gamofobija strah od braka, veze ili bilo kakve vrste vezivanja?

Da oko 50% ljudi na svetu nikada nije obavilo telefonski razgovor?

Da su ljudi koji najčešće ginu u pljačkama pljačkaši?

Da čovek u proseku izgovori oko 315 000 reči dnevno?

Da je vampir jedina srpska reč koja se koristi svuda u svetu?

Da su svi labudovi u Engleskoj vlasništvo kraljice?

Da se prvi strip zvao „Žuti klinac“?

Da pamćenje zlatne ribice traje samo 3 sekunde?

Da su dva psa preživela brodolom Titanika?

Da zvuk kroz vodu putuje tri puta brže nego kroz vazduh?

Da delfini spavaju sa jednim otvorenim okom?

Da je nemoguće kihnuti otvorenih očiju?

SUZA NA NASMEJANOM LICU

PIŠE: ELMA KARIŠIK, III1

Šetam gradom i gledam sva ta nasmejana lica. Osmeh je tu, ali osmeh ne govori sve. Nije sve u osmehu. Pogledajte oči. U njima se krije sjaj ili tama. Tek kada ugledate sjaj možete reći da je neko srećan. Ali ako ugledate tamu... Tada ne mojte ništa govoriti... Čutite...

Pitam se postoji li uopšte sreća, ili su sve to dobro zamaskirana lica? Svi smo mi srećni, veseli, nasmejani, dok ne zatvorimo vrata svoje sobe i ostanemo sami između četiri zida. Kao osuđenici u tami, gledamo u te hladne zidove i kroz suze pokušavamo da iskažemo svoju bol. Onu pritajenu, potisnutu, duboku bol, koju svi posedujemo ma koliko se lažno smejali. Razlika između osuđenika i nas u tom trenutku je ta što oni ne žele biti zatvoreni i sami, primorani su na to. A mi, mi sa ranama na duši i osmehom na licu, biramo samoću i mrak.

Ulazim u kafić. Opet sam okružena veselim ljudima, na prvi pogled onima koji znaju da žive i uživaju, onima koji osmeh ne skidaju sa lica. Da li su zaista svi tako srećni?

Posle par minuta, počinje dobro poznata, stara pesma... „Moja pesma“. Pa zar svako od nas nema neku svoju? Tri minuta jedne pesme, ne samo da te vrate u prošlost, nego ti svaku ranu obnovi. A znamo da rana neće zaceleti sve dok je otvaramo i diramo. Ja na svoju sipam so...

Okružena ljudima koji kao nešto pričaju i koji kao jedni druge slušaju i razumeju, svoj pogled usmeravam na ulaz kafića. Čekam ga da se pojavi, da se stvori odnekud. Nada koja je iznikla iz

mene misleći da će njegovim dolaskom ovo veće biti bolje, tvrdoglava je. Održava me. Ali i ona me izdaje. I ona umire onoga trena kada se on pojavljuje. I sve uništava. Ne samo da je to veće bilo uništeno, nego i svako sledeće.

Gladam ih. Ne skrećem pogled ni na tren. Nekoliko trenutaka smo jedno drugo nemo gledali. A onda sam skrenula pažnju na nju, onu koja sada stoji pored njega, ne znajući da je to mesto nekada bilo moje. Nekada...

Okrećem se. Pogled bacam u stranu. Trudim se da mu promakne trenutak kada me zbog njega suze izdaju. Govorim sebi: „Izdrži. Saberi se“. Neprimetno sklanjam te kapi izdajice sa svog lica. Još jednom mu upućujem prazan pogled, razvlačim lažni osmehom i odlazim. To je bilo naše poslednje, tiho, konačno „zauvek zbogom“...

Da samo znate kakav je osećaj kada vrištite u sebi, jecate i tražite pomoć, a niko vas ne čuje! Da samo znate kakav je osećaj kada jedina osoba koja je mogla da razume vašu tišinu sada pripada nekoj drugoj!

Dolazim kući. Bez oklevanja odlazim u svoju sobu. Svoju tamnicu. Bežim od života, od sveta, od svega što se dešava i što me okružuje. Prepuštam se onoj čudnoj tišini od koje me hvata jeza. Makar jedna dobra stvar u ovoj ružnoj noći. Konačno mogu skinuti taj lažni osmeh sa lica i kroz suze ublažiti svoju bol. Konačno mogu biti svoja, između moja četiri zida, u tišini, u samoći, gde nema glume, nema laži, nema lažnih osmeha...

Ulazim u kafić. Opet sam okružena veselim ljudima, na prvi pogled onima koji znaju da žive i uživaju, onima koji osmeh ne skidaju sa lica. Da li su zaista svi tako srećni?

FOTO: ARMIN GLOGIĆ, IV1

CRNO-BIJELI SVIJET

PAHULJICE

GRUDVANJE

CRVENI KARTON I ŠAH-MAT NASILJU

PIŠE: ERMINA ČATOVIĆ, IV1

Pogrešno je žmureti i praviti se da ne vidimo da se loše stvari događaju oko nas, da je mnogo svađa, razmirica i nerazumijevanja među đacima. Ali još je gore sjedeti skrštenih ruku i ne učiniti ništa. Čekati da se situacija sama promijeni ili da je neko drugi promijeni.

Često se pitamo kako zaustaviti nasilje? I zašto uopšte do primjene sile među mladim ljudima dolazi? Da li se nasilje može zaustaviti nekom kaznom ili postoji neki drugi način za to? Da li postizemo nešto ako se potučemo sa nekim? Može li se to nešto razgovorom riješiti i da li smo ikada pokušali riječima rješavati probleme, ili su pesnica i šamar jedino rješenje za sve? Toliko neodgovorenih pitanja... Toliko priželjkivanih odgovora... Svi imamo potrebu da se dokažemo u nečemu u čemu mislimo da smo dobri, da istaknemo ono u čemu smatramo da smo najbolji, kao i ono za šta tvrdimo da smo uspješniji od ostalih. Baš zatim često u hodnicima naše škole vidamo

grupe učenika kako se takmiče u tzv. obaranju ruke. Uvijek je pobednik onaj „najjači i najbolji“, onaj od kojeg mnogi strepe ili ga se plaše. Takođe, veoma često srećemo mladiće, naše vršnjake, koji se šepure i ponašaju kao silnici, tvrdeći da niko ne smije poprijeti ni da ih pogleda, jer mogu odmah „odmjeriti snage“ Predstavnici i jedne i druge grupe ne shvataju da idu krivim putem. Ne svataju da dokazati se ne znači samo zgaziti nekoga, poniziti, omalovažiti ga. To ne znači da moraš povrijediti nekoga da bi sebe uzdigao. Naprotiv. Postoje različiti načini na koje učenici mogu odmjeravati snage jedni sa drugima, takmičiti se i nadmetati.

Prvi turnir u stonom tenisu

Prvi turnir u šahu

Prvi turnir u odbojci

Humanitarni turniri u malom fudbalu

Humanitarne žurke

Društveno koristan rad

Naša škola ima toliko vanškolskih aktivnosti, humanitarnih akcija i turnira da je u njoj prosto nemoguće ne naučiti koliko je važno takmičiti se, ali, takmičiti se u pozitivnim, plemenitim stvarima: u tome za koju porodicu u nevolji ćemo više sredstava skupiti, kome ćemo i na koji način više i bolje pomoći, koji ćemo sport na što bolji način promovirati i koji ćemo turnir zajedno sa svojom ekipom osvojiti...

Iz tog razloga, želeći da svojim učenicima pruži priliku da odmjere snagu sa svojim vršnjacima, ali na terenu, Tehničko-poljoprivredna škola je u proteklom periodu organizovala veliki broj turnira u fudbalu, kao i prvi srednjoškolski turnir u šahu, stonom tenisu i odbojci.

Turniri nisu organizovani samo za učenike Tehničko-poljoprivredne škole, već i za sve ostale srednjoškolce u gradu koji su za određeni sport bili zainteresovani. Cilj škole bio je prije svega popularizacija sportskih vrijednosti, kulture, nenasilja i ferpleja kao izuzetno važnog elementa u zdravom razvoju djece.

Turnir u šahu održan je u holi Tehničko-poljoprivredne škole i pokazao se kao izuzetno dobra zamisao i ideja, s obzirom na to da se odazvao i prijavio veliki broj učenika koji su željeli da se takmiče.

Takođe, turnir u stonom tenisu okupio je veliki broj srednjoškolaca, željnih nadmetanja i novih, drugačijih, vanškolskih aktivnosti. Oba turnira odigrana su krajem prošle 2016/2017. školske godine.

Ove godine, naša škola je organizovala turnir u odbojci, koji se odigrao u školskoj fiskulturnoj sali. Ekipe su bile kombinovane, mogli su učestvovati i muškarci i djevojke, i ceo turnir ukazao je na izuzetan sportski duh i talenat svih naših đaka i učesnika.

Turniri u fudbalu se najčešće održavaju u hali sportova i gotovo uvijek su humanitarnog karaktera. Za njih je specifično to što u nadmetanju, pored učenika, učestvuju i profesori naše škole što pruža jedno fantastično zadovoljstvo, kako učesnicima, tako i ostalim ljubiteljima sporta, koji sa tribina gledaju i bodre svoje favorite. Pogrešno je žmureti i praviti se da ne vidimo da se loše stvari događaju oko nas, da je mnogo svađa, razmirica i nerazumijevanja među đacima. Ali još je gore sjediti skrštenih ruku i ne učiniti ništa. Čekati da se situacija sama promijeni ili da je neko drugi promijeni.

Škola je prije svega tu da učimo, ali i da se družimo, volimo, stvaramo prijateljstva, a sve vanškolske aktivnosti nam služe upravo za to.

Zato, ne stvarajmo mržnju, izbjegavajmo svađu, zaboravimo na tuče! Stvarajmo prijateljstva, pravimo ekipe, igrajmo fudbala, odbojke, košarke... Nasilju i nerazumijevanju podignimo crveni karton, a dlanove čuvajmo i koristimo za aplauze, ruke za zagrljaje.

PIŠE: SEHADA BAŽDAREVIĆ, IV1

ETIČKI MINUSI VREMENA U KOJEM ŽIVIMO

Nažalost, živimo u vremenu u kome je primetan veliki tehnološki napredak. „Nažalost“ - to sam zapravo upotrebila iz razloga što upravo informatičko doba u nepovrat odnosi većinu dobrih ljudskih osobina, počev od želje da nešto realno postignemo - zaslužimo, pa sve do činjenice da čovek pod uticajem tehnologije neretko biva programirana mašina kojoj je za funkcionisanje potrebno: više lica, talenat za samosažaljenje, lomljenje snova i ciljeva svih onih „normalnih“!

Upravo to postojanje dve grupe ljudi, koje su u intelektualnom smislu različite, u najvećem broju slučajeva dovodi do neprijatnosti.

Neprijatnost najčešće osećaju pripadnici intelektualno nadmoćnije grupe, koji neretko zbog svog znanja zgaže one koji pod uticajem svog neznanja izazivaju linč, samo zato što intelektualci izgovore jednu rečenicu koja uglavnom sadrži stručne termine. Ti termini često, zbog nerazumevnja onih kojima su upućeni, izazovu unutrašnju pobunu kod istih, koji jedino što žele jeste da sruše realnost primoravajući „normalne“, realne, sasvim obične ljude, da budu deo njihovog imaginarnog, nerealnog svijeta.

Kao što je opštepoznato kada je u pitanju današnji status mladih, on se uglavnom zasniva na uspehu iza kojeg retko stoje učenici, a često roditelji, i to ne bilo kakvi roditelji, već oni koji se nalaze na nekoj poziciji: zaposleni su u zdravstvu, obrazovanju, lokalnoj samoupravi i obavljaju niz drugih, privatnih, dobro konstituisanih delatnosti.

Takav status mladih škodi, jer, iz dana u dan, iz svakog grada ili pak opštine, sela ode niz profesionalaca koji u očima nezalica nemaju vrednost jer imaju znanje, a nemaju par hiljada evra da bi kupili radno mesto.

Sve ovo polako ali sigurno vodi u propast, jer ljudi nisu svesni šta gube time što ne cene nečiji trud i pošten rad kojim su došli do svojih ciljeva. Od svega toga vredniji su im sopstveni džepovi koje pune i cepaju zbijajući novac dok ih niko ne vidi.

Ali džaba, kad tad pravda i istina izađu na svetlost dana. To je već počelo da se dešava tako što deca kada iz nižih razreda osnovne škole pređu u više razrede iste škole nemaju osnovno znanje. Isto tako, kada deca završe osnovnu školu i krenu u srednju školu, iako su to često vukovci i učenici koji iz osnovne škole nose izuzetno visok prosek, odmah se primeti da ne znaju čak ni osnovu nekog stranog jezika koji su učili od prvog razreda, ili neki drugi predmet onoliko koliko bi trebalo da znaju, jer to o njima njihov uspeh iz osnovnih škola pokazuje. Ili pak, kada takvi učenici stignu do fakulteta i upišu nešto misleći da su stvoreni za tu oblast, shvate da su neradnici ogromnih razmera, pa sve to iznova iziskuje još roditeljskih troškova u cilju završavanja fakulteta i ubeđivanja deteta da je rođeno za struku koju ne shvata baš najbolje.

E onda nam propadaju preduzeća, ustanove, institucije, jer u njima rade ljudi koji se baš ne razumeju u svoj posao, ili se razumeju ali ga ne vole je im je nametnut, pa ga traljavo odrađuju. A oni koji bi baš taj posao voleli, koji su baš za taj posao rođeni i koji su o toj struci celog života sanjali, oni se redovno sreću u Zavodu za zapošljavanje...

I koga kriviti? Dete? Roditelja? Društvo? Sistem?

Kome se obratiti?

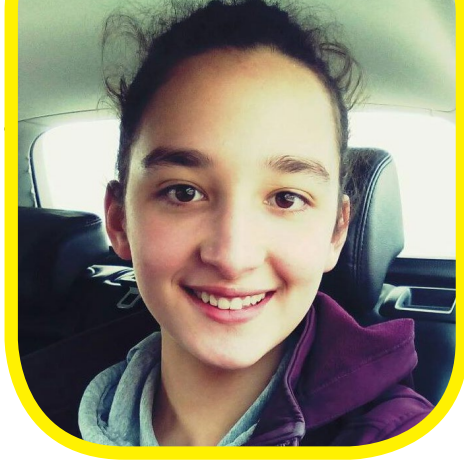
Kako sve to promeniti, umanjiti, iskoreniti?

Da li je nešto takvo uopšte moguće zaustaviti?

Ma, ko bi to znao...

PRIHVATIMO RAZLIČITE I POŠTUJMO RAZLIKE!

PIŠE: TIMA LIČINA, I13

U modernom društvu ne možemo izbjeći to da budemo okruženi ljudima koji se razlikuju po veri, nacionalnosti, običajima, fizičkom izgledu, stepenu obrazovanja, socijalnom stanju i slično. Svi smo drugačiji, individue za sebe i sasvim je normalno da kao takvi pokušavamo da se svidimo drugima, da nas drugi prihvate. Želimo da budemo u okruženju u kojem se osećamo prijatno, zadovoljno, voljeno.

Prihvaćenost je jedna od osnovnih potreba svih ljudi današnjeg vremena. Posebno je zastupljena želja kod tinejdžera da budu prihvaćeni i omiljeni u društvu. Mladi su spremni nekad i da se u potpunosti promene, ako je to važno za njihovo snalaženje u određenoj grupi. Da li je dobro menjati sebe, svoju ličnost za nekoliko trenutaka sreće i ćaskanja u društvu? Ja kao osoba koja ima svoj stav i mišljenje smatram da su osobe sa takvim namerama na pogrešnom putu.

Postoje različiti primeri neprihvaćenosti. Svakoga dana srećemo se sa takvim situacijama.

Na primer, moj drug iz odeljenja uskoro slavi svoj rođendan. Organizuje zabavu na koju je pozvao sve iz odeljenja, osim dečaka koji je došao sa sela. Mene su davno učili da kada pravim zabavu i kada pozivam svoje odeljenje, onda se to odnosi na celo odeljenje. Nažalost, ima dečaka i devojčica koje nikada ne pozovu na rođendane. Ima dece sa smetnjama u razvoju koja bi želela pripadati nekoj grupi, ali ih nikada ne odaberu.

Ima još mnogo primera u kojima pojedinci odbacuju onog koji se razlikuje. Međutim, nije samo poremećaj ili bolest ta koje razdvaja ljude. To je često i različito mišljenje, slušanje različite muzike, upotreba neželjenih supstanci koje jedni žele, a drugi ne. Oni koji se razlikuju i ne žele da se promene, uglavnom budu odbačeni, bez obzira u čemu se ta različitost ogleda. Odbačene osobe baš tada, zbog usamljenosti i odbačenosti žele da promene svoje mišljenje i ponašanje kako bi se uklopile u grupu. Međutim, to je nešto što je potpuno pogrešno i što sebi ne bi smeo da dozvoli niko od nas.

Svi treba da volimo sebe, da bi nas drugi voleli. Da cenimo svoje mišljenje, da bi ga drugi cenili. Da poštujemo svoje vrline, da bi ih drugi poštovali. Ne postoji ni jedan razlog zbog kojeg bismo trebali da prihvatimo tuđe mišljenje, ako mi tako ne razmišljamo, samo zbog želje da budemo prihvaćeni.

Još jedan od čestih primera sa kojima se srećemo u našem okruženju jeste i to da su na meti zadirkivanja i odbacivanja dece koja vole da uče, takozvane „bubalice“ ili „štreberi“. Učenici su prinuđeni da ponekad i ne pokažu svoje znanje kako ih drugi ne bi maltretirali. Tu dolazi do poremećaja vrednosti jer, umesto da se neznanice stide i čute zato što nemaju šta da kažu, čute oni koji znaju i od kojih toliko toga može da se nauči. To je nešto što ne bi smelo da se događa, ali nažalost, takve situacije mogu se zapaziti u gotovo svakom odeljenju.

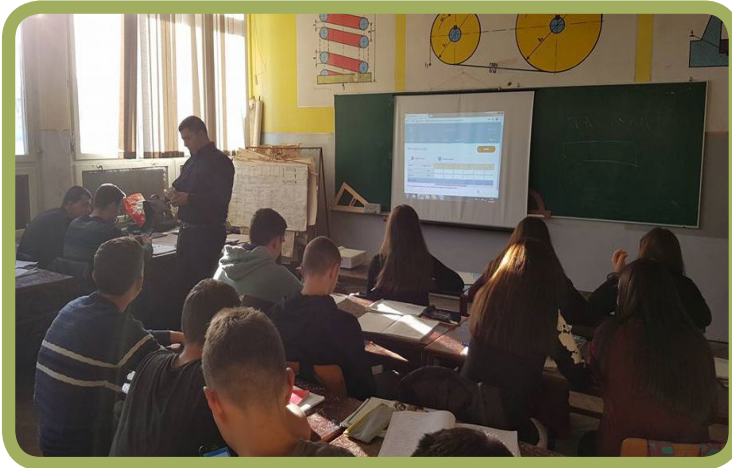
Odbacimo razlike ili još jednostavnije, prihvatimo činjenicu da nismo svi isti i živimo sa tim da neko drugi svet gleda drugačije, razmišlja drugačije, govori drugačije od nas. Budimo ljudi, tako je malo potrebno da se osećamo dobro. Samo malo dobra nekome mnogo znači. Samo malo! Nemojte odbacivati druge zato što se razlikuju. Prihvatite te njihove razlike zato što zajedničko druženje, upoznavanje i uvažavanje različitosti doprinosi boljim međuljudskim odnosima i čini ovaj svet.

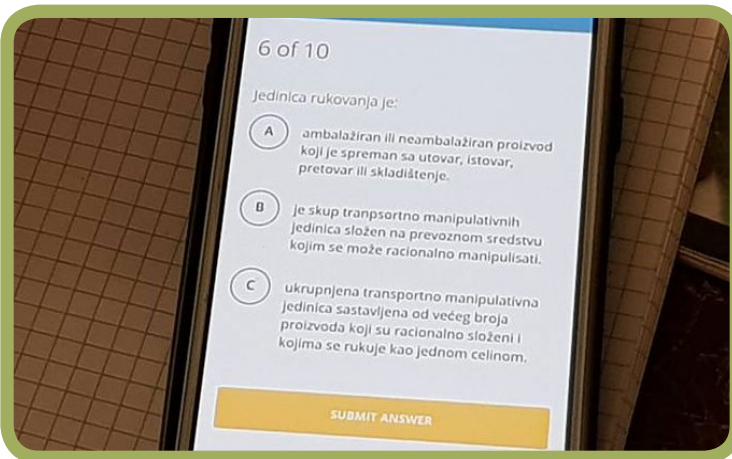
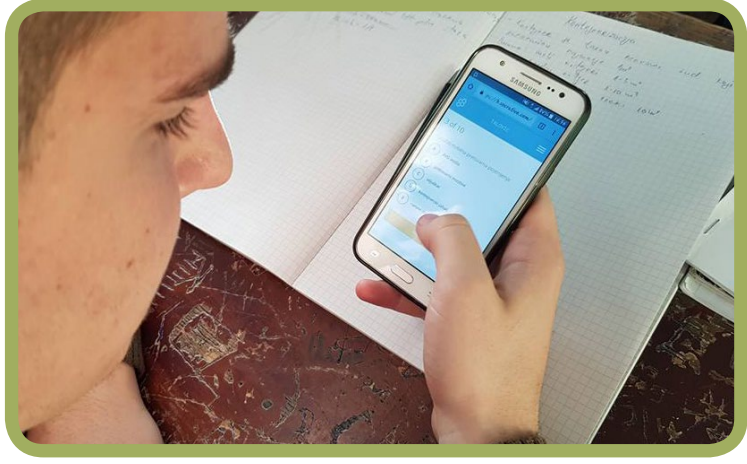
Prihvaćenost je jedna od osnovnih potreba svih ljudi današnjeg vremena. Posebno je zastupljena želja kod tinejdžera da budu prihvaćeni i omiljeni u društvu. Mladi su spremni nekad i da se u potpunosti promene, ako je to važno za njihovo snalaženje u određenoj grupi.

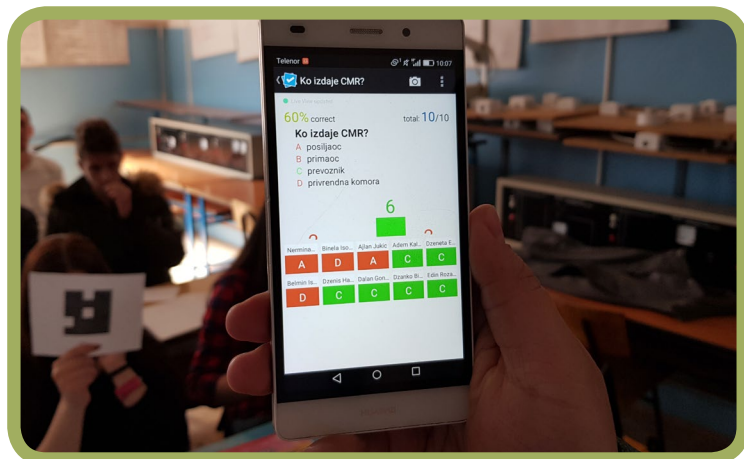
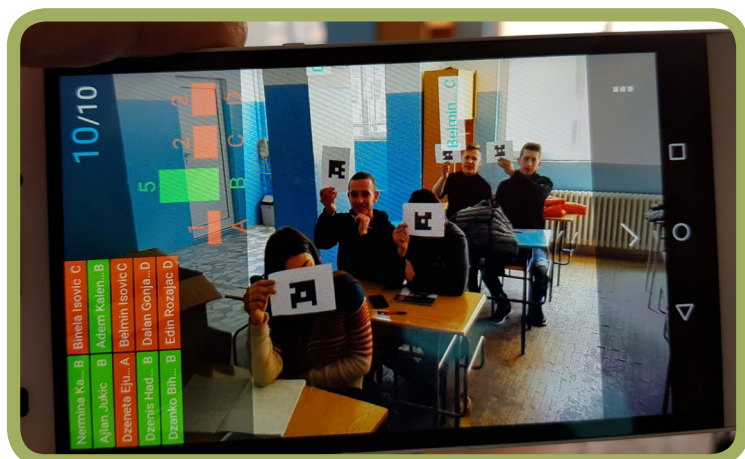
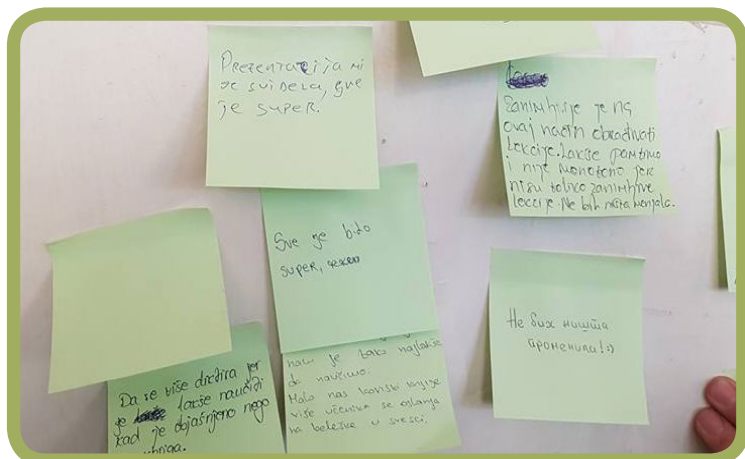

JEDAN **NE**OBIČAN ČAS U NAŠOJ ŠKOLI

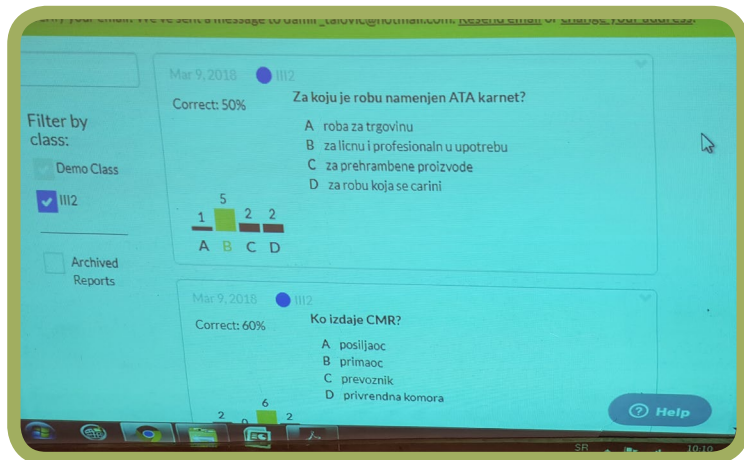

Pod uticajem informacione tehnologije polako se napušta tradicionalna nastava stara skoro tri stoljeća. Uloga profesora neminovno se mijenja, odnosno on više nije isključivo predavač, već organizator nastave i partner u neposrednoj komunikaciji. Škola više nije oaza mira u kojoj dominira monotona komunikacija između profesora i učenika, već polako postaje mjesto u kojem se stalno experimentiše, stvara, otkriva i inovira. Kreativnost, interaktivnost i dinamičnost su odlike koje nastavu čine drugačijom. Čas čine takvim da učenici žele da budu prisutni, prate sa pažnjom i usvajaju znanje. Takav način prenošenja znanja izdvaja i čini jednu školu drugačijom u odnosu na ostale, u kojima se često daje prednost ocjeni nad praktičnim i primenjenim znanjem, formi nad suštinom, zamornim predavanjem nad razmjernom mišljenja sa učenicima, diktiranjem bez smisla i kraja nad zanimljivo predstavljenim gradivom. Tehničko-poljoprivredna škola odavno je poznata po tome kako se zaposleni u njoj sve više zalažu za to da se nastava osavremeni, kao i da se kreativnost i inovacije ugrade u svakom predmetu koje učenici pohađaju. Mnogo nastavnika daje sve od sebe da nastava bude zanimljiva i drugačija, te da određena znanja prenesu kroz različite intelektualne izazove, jer se jedino tako lakše i trajnije usvaja znanje.

U ovom broju vam predstavljamo jedan takav čas, kod profesora Damira Talovića, na kojem su učenici na jedan zaista zanimljiv i drugačiji način usvojili i utvrdili obrađeno gradivo. Koristeći određene aplikacije, koje se mogu instalirati na android telefonima i tabletima, i web stranice na kojim je moguće napraviti sopstveni nalog vrlo jednostavno, profesor je napravio virtuelnu učionicu i pristupio izradi pitanja za učenike po modelu višestrukog izbora sa ponuđenim odgovorima koji prate nastavni sadržaj. Nakon što su učenici čuli i vidjeli mnoštvo zanimljivih audio-vizulениh sadržaja koje im je profesor prezentovao u toku predavanja putem video projektor, došla je na red provera znanja. Učenici su putem mobilne aplikacije pristupili testu, a na tabli su mogli da prate rezultate i rang listu. Najbolja četiri učenika koji su uradili test, takmičili su se zatim u rešavanju asocijacije. Nakon što su uspešno riješili zadati problem, profesor ih je pohvalio i nagradio ocjenama. Na kraju su učenici evaluirali ovakav vid nastave pisanjem kratkih komentara na stikerima. Ovakav čas omogućio je učenicima da se aktivno uključe u nastavni proces, da uče, zabavljaju se, ali i da na jedan specifičan način otkriju metode i vještine kojima se danas služe najuspešniji svjetski programeri, administratori i dizajneri, krunišući tako svoja znanja i interesovanja upotrebljivim i traženim znanjem današnjice.

Moj ti je savet, dalje od toga! Misliš da će ti neko reći "hvala" sutra
Neće ti to niko podržat, jer ne može to ovde!
Ne može to da uspe kod nas! Naša deca to ne mogu!
Naša deca su nekulturna! Moj ti je savet, dalje od toga! Naša deca to umiju
Moj ti je savet, dalje od toga! Nije ti ovo Amer
Nije ti ovo Amer
Moj ti je savet, dalje od toga! Neće ti to niko podržat, jer ne može to ovde!
Moj ti je savet, dalje od toga! Neće ti to niko podržat, jer ne može to ovde!
Neće ti to niko podržat! Ne može to kod nas da funkcioniše!
Ne može to kod nas da funkcioniše!
Nema od toga ništa, ne može to! Ne može to da se izvede u našim uslov
Neće ti to niko podržat, ne može to kod nas!

DA, MOŽE (MO)

PONOSNO UZ UČENIKE TEHNIČKO-POLJOPRIVREDNE ŠKOLE

SCHOOLIRANJE

PUTOVANJE OD HILJADU KILOMETARA POČINJE OD JEDNOG KORAKA!

PAZITE NA SVOJE MISLI - ONE SU POČETAK POSTUPKA!

WWW.FACEBOOK.COM/TPSSJENICA
INSTAGRAM.COM/TEHNICKOPOLJOPRIVREDNA